

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

דל לאקזיחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

יחזקאל לג לר

אֶת־אָחִיו לֵאמֹר בְּאוֹנָא וְשָׁמְעוּ
 מִה הַדְּבָר הַיּוֹצֵא מֵאֵת יְהוָה:
 (לא) וַיָּבֹאוּ אֵלָיָה כַּמְבוֹא־עַם
 וַיֵּשְׁבוּ לִפְנֵיהֶ עָמִי וְשָׁמְעוּ אֶת־
 דְּבָרַי וְאוֹתָם לֹא יַעֲשׂוּ כִי־
 עֲגָבִים בְּפִיהֶם הֵמָּה עֹשִׂים אַחֲרַי
 בְּצַעַם לִבָּם הַלֵּךְ: (לב) וְהִנֵּה לָהֶם
 כְּשִׁיר עֲגָבִים יִפְהַקוּל וּמַטְבַּ גִּגִּן
 וְשָׁמְעוּ אֶת־דְּבָרַי וְעֹשִׂים אֵינָם
 אוֹתָם: (לג) וַבְּבֹאָהּ הִנֵּה בָּאָהּ
 וַיִּדְעוּ כִּי נָבִיא הִיָּה בְּתוֹכָם:
 לר (א) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
 לֵאמֹר: (ב) בֶּן־אָדָם הִנְבֵּא
 עַל־רוּעֵי יִשְׂרָאֵל הִנְבֵּא וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵיהֶם

תרגום אשכנזי צט
 זאנט צוריעזעס: קאמט דאך,
 וויר וואללען הארען, וואס פיר
 איין אויסשפריך פאם עוויגען
 ערנאננען איזט. (לא) דאן קאמט
 מען זא צו דיר, וויא איינע
 פאלקספערזאמלונג, זעטצען
 זיך פאר דיך היז אלס מין
 פאלק, הארען דייע ווארטע
 אן, אונד — — בעפאלגען
 זיא ניכט; — דען נור ריא אונד
 קיישהייט ריא זיא אים מונדע
 פיהרען, איבען זיא אויס, אינד
 נור איהרעם אייגענוטצע
 הענגט איהר הערץ נאך.
 (לב) דוא, ביזט איהנען וויא
 איין רייצענדער געזאנג, פאן
 אנגענעהמער שטימע, אונד
 פאלל וואהלקלאנג; דייע
 ווארטע הארען זיא אן, וואלל
 לען זיא אבער ניכט בעפאלל
 גען. (לג) ווען הייגענען (דמ)
 פעקנידעטע) איינטריפט —
 אונד איינטרעפען ווירד עס—

דאן ווערדען זיא ערקעננען דאס איין פראפעט אונטער איהנען וואר.
 לר (א) דעם עוויגען ווארט ווארד מיר וויא פאלגט: (ב) ערדענוואהן! ווייוואגע איבער
 ריא הירטען ישראל'ס, ווייוואגע אונד שפריך צו איהנען, צו דען הירטען, זא
 שפריכט

ר ש י

(לא) וישבו לפני עמי: עגבים. שחוק כמו עוגב: בלעס. גזילתם: (לב) והנה להם
 כשיר עגבים. והא את להון כומר אבובין: (לג) ובבואה הרעה אליהם: הנה באה. כי אמת
 מוכנת היא לנא אז ידעו כי לא שחוק היו דבריך. כי נביא אמת היה בתוכם:
 לר (ב) על רועי ישראל. על פונסי ישראל:

ב א ר

משלים כמו שקראו אותו. (לא) כסבוא עם, כאסיפת עם הכאים לשמוע למודים מפי
 מוריהם וכן נראה דעת יונתן ורד"ק. כי עגבים בפייהם, זה נחיות הטעם למה לא ישמעו
 לדבריך, על כי אשר רק עושים העגבים אשר בפייהם והולכים אחרי נלע לבס, ועגבים
 בפייהם כמו דברי העגבים אשר בפייהם. (לב) והנה, זה נחיות הטעם למה יבואו לשאול את
 סיו, על כי דבריו באזניהם כשיר עגבים, ערב לשמוע על כי דבריו מיוסדים כפי כללי חכמת
 המליכה, ובדברי משל אשר יאהב המון העם לשמוע, וידענו כנר מדברי הנביא כי רק לממשל
 משלים נחשב בעיניהם. (לג) ובבואה, אבל אז כאשר יבואו דבריך וידעו כי לא היית רק ממשל
 משלים, אבל מלח ה' על לשונך. הנה באה, זה מאמר מוסגר, כלומר וזה חין לספק.
 לר (ב) על רועי ישראל, ת"י על פונסי ישראל, וכן פירש יונתן כל הפרשה הזאת.
 רועים

אֲלֵיהֶם לְרַעִים כִּה־אָמַר וְאֲדַגִּי
 יְהוֹה הוּא רַעֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ
 רַעִים אוֹתָם הֲלוֹא הִצֵּאתִי יְרֵעוֹ
 הַרְעִים: (ג) אֶת־הַחֶלֶב הַתְּאֵכְלוּ
 וְאֶת־הַצֶּמֶר תִּלְבְּשׁוּ הַבְּרִיאָה
 הַזֹּבְחֵי הַצֵּאֵן לֹא חֲרָעוּ: (ד) אֶת־
 הַנְּחֻלוֹת לֹא הִזְקַקְתֶּם וְאֶת־הַחֹלֶה
 לֹא־רַפְּאתֶם וְלִנְשֻׁבְרֵי לֹא
 חִבַּשְׁתֶּם וְאֶת־הַנְּדַחֹת לֹא
 הִשְׁבַּתְתֶּם וְאֶת־הָאֲבֹדֹת לֹא
 בִקְשַׁתֶּם וּבַחֲזֹקָה רִדִיתֶם אֶתֶם
 וּבַסֶּרֶךְ: (ה) וְהַפּוֹצִינָה מִבְּלִירְעָה
 וְהַהֵינָה לְאֲכֹלָה לְכָל־חַיִּית
 הַשָּׂדֶה וְהַפּוֹצִינָה: (ו) יִשְׁגּוּ צֵאֲנֵי
 בְּכָד־הַהָרִים וְעַל כָּל־גְּבַעַתְרָמָה
 וְעַל כָּל־פְּנֵי הָאָרֶץ נִפְצוּ צֵאֲנֵי

שפריצט דער הערר, דער
 אַללמעכטיגע: וועהע דען היר,
 טען ישראלים! דיא נור זיך
 זעלבסט וויידען — זאללען
 ניכט דיא הירטען דיא שאַפֿע
 וויידען? — (ג) דאַן פֿעטט
 פֿערזעהרעט איהר, מיט דער
 וואַלע קליידעט איהר אייך,
 אונד דאַן געמאַכטעטע שלאַפֿע
 טעט איהר, אַבער דיא שאַפֿע
 וויידען, וואַללט איהר
 ניכט. — (ד) איהר שטערע
 קעט ניכט דיא שוועכלינגע,
 איהר היילעט ניכט דאַן קראַנע
 קע, פֿערבינרעט ניכט דאַן
 פֿערוואונדעטע, דאַן זיך פֿער,
 לויפֿענע האַלעט איהר ניכט
 צוריק, דאַן פֿערלאַרענע ווילט
 איהר ניכט, אונד געהעט
 האַרט אונד שטרענגע מט
 איהגען אום. (ה) זיא צערע
 שטרייען זיך, וויא הירטעני
 לאַן, אונד ווערדען יערעם
 טהיערע דעם פֿעלרעם ציר
 שפייע, ווייל זיא צערשטרייע
 עט זינד. (ו) אויף אַללען בערע
 גען, אויף יערעם ערהאַבע.

נען היגעל, אירען מיינע שאַפֿע אוטהער, אים גאַנצען פֿלאַצען לאַנדע זינד מיינע
 שאַפֿע

ר ש י

אשר היו רועים אוחם. את עלמם היו מענני' ממזון חזריה' אשר תחתייה: הלא הלאן ירעו הרועים.
 הלא משפטי הרועים לרעות את הלאן ולא לרעות את עלמם: (ד) את הנפלות. את הנחושות מאין כח
 דלרושי'אש בלע' שזריכות חזוק לחמוך בהן ביד: לא חנשם. לקשור שזרי העלם זה עם זה
 כמשכע הרופאים: ואת הנדקת. שנדחת מתוך העדר אל הסוך: רדיתם. יסרתם: (ו) ישגו לאני.
 הולכות

ב א ו ר

רועים אוחם, את עלמם היו מעננים ממזון חזריהם אשר תחתייהם (רש"י). (ג) את
 דהלב, תרגם יונתן ית טובא, כמו ואכלו את חלב הארץ (בראשית מ"ה י"ח), אבל
 השנעים תרגמו נאלו נכתב חלני. (ד) את הנדלות, הנה הנחושות באחד מאכזריהם וכריכות
 חזוק (רד"ק), אבל רש"י "פירש ל' חלוש וכן תרגמו השנעים, וכן תרגמתי. (ה) מבלי רעה,
 חסר כ"ף סמיון כמבלי רעה, כי רעה הים להם, אבל רעה רע אשר לא עמד בסוף. לבל
 חיה השדה והפוצינה, אז כאשר נפנו, סיו מאכל לחיית השדה.

ואין דורש ואין מבקש: (ז) לכן
 רעים שמעו את דבר יהוה:
 (ח) חי אני נאם ואדני יהוה אם
 לא יען היות צאני ולבזותהיינה
 צאני לאכלה לכל חית השדה
 מאין רעה ולא דרשו רעי את
 צאני וירעו הרעים אותם ואת
 צאני לא רעו: (ט) לכן הרעים
 שמעו דבר יהוה: (י) כה אמר
 יי אדני יהוה הנני אל הרעים
 ודרשתי את צאני מידם
 והשבתים מרעות צאן ולא
 ירעו עוד הרעים אותם והצלתי
 צאני מפיהם ולא תהיין להם
 לאכלה: (יא) כי כה אמר אדני
 יהוה הנני אני ודרשתי את

שאפע צערשמרייעט, נייע-
 מאנד פארשעט, נימאנד ווכט
 זיא אויף. (ז) דארום הארעט
 איהר הירטען! דאן ווארט
 דעם עוויגען. (ח) בייא מיי
 נעם לעבען! שפריכט דער
 הערר, דער עוויגע: וויל מיי
 נע שאפע צום רויבע ווערדען,
 אונד יעדעם טהיערע דעם
 פעלדעם וויא הירטענלאן צור
 שפיווע הינגעגעבען זינד,
 אינדעם דיא הירטען קיינע
 פירווארגע האטטען פיר מיינע
 שאפע, זיך זעלכסט וואהל,
 אבער ניכט מיינע שאפע וויי.
 דעטען, (ט) דארום זאללט
 איהר הירטען פערנעהמען,
 דען אויסשפרוך דעם העררן.
 (י) זא שפריכט דער הערר,
 דער עוויגע: איך פעהרענגע
 איבער דיא הירטען, פארדעי
 רע מיינע שאפע צוריק פאן
 איהרער האנד, איך כאנגע
 זיא הינוועג, דאס זיא דיא שא-
 פע ניכט מעהר וויידען, אונד
 ניכט מעהר זאללען ריעוע
 הירטען נור זיך זעלכסט וויי.
 דען, ענטרייען ווילל איך

צאני

מיינע שאפע איהרעם מונדע, זיא זאללען אוהנען ניכט מעהר ציר שפיווע ווערדען. —
 (יא) פערנער שפריכט דער הערר דער עוויגע אלזא: איך זעלכסט קאממע, פארשע נאך
 מיינען

ר ש י

הילכות טועות על פני כל ההר כלומר נעשו הפקד לעשות איש איש כרכונו ולא הונחם
 אותם ולא שפוטם בין איש לרעהו: (ח) וירעו הרועים אותם. את עכמס: (י) ולא ירעו
 עוד

ב א ו ר

(ח) מאין רעה, כמאין רעה. (ט) לכן וגו', ת"י וכן פרנסיא רשיעיא תובו לאורייתא ואנא עתיד לרחמא
 עליכון אליהו לאולפן וקבלו פתגמא דה', נראה כי השנות הפסוק הוא (פה ופסוק ז') הניע יונתן
 למירוש הזה, הראשון כמאמרו כלומר הטו אזיכנס לשמוע דבר ה', היתכן כי תרעו אחכס, חלף אשר
 שמתו אחכס לרועים על עמי? ואזרי אשר הוכיחם בדברים האלה על רוע לבנם, הוסיף לאמר,
 שזנו נא הרועים לשמוע לדברי, כן נראה לי דעת יונתן, ואיננו מוכיחים לאמר כי גוספו בו
 דברים

מיינען שאפען, אונד זוכע זיא אויף. (יג) זא וויא דער הירט זיינע העערדע אינטערוזכט, ווען צערשטרייעטע אינטער זיינען שאפען זינד, עבען זא ווערדע איך מיינע שאפע אויפזוכען, אונד זיא הנוועג. נעהמען פאן אלל דען ארטען, וואהין זיא אין וואלקיטער אונד נעכליטער צייט צערשטרייעט ווארדען. (יג) דאן פיהרע איך זיא הינוועג אויס דען פעלקערן, זאממעלע זיא איין אויס דען לאנדערן, ברינגע זיא אין איהר לאנד (לוריק), אינד ווידע זיא אויף דען בערגען ישראלים, נעבען וואסערקוועללען אין אללען בעוואהנבארען געגענדען דעם לאנדעם. (יד) אויף טרעפֿליכער ווידע ווערדע איך זיא ווידען, אויף דען האהען בעריגען ישראלים ווערדען איהרע טריפטען זיין, דארט אויף יע. גער העררליכען טריפט ווערע דען זיא זיך לאגערן, אונד אין פעטטער ווידע אויף דען בעריגען ישראלים ווידען. (טו) יא ווידען ווערדע איך מיינע שאפע, אונד זיא הינלאגערן לאסן סען, שפרייט דער הערר, דער אללמעכטיגע. (טז) דאן

צאני ובקרהים: (יג) כבקררת רעה עדרו ביום היותו בתוך צאנו נפרשות בן אבקר את צאני והצלתי אתהם מכל המקומות אשר נפצו שם ביום ענן וערפל: (יד) והוצאתים מן העמים וקבצתיים מן הארצות והביאתים אל אדמתם ורעיתים אל הרי ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ: (טו) במרעה טוב ארעה אתם ובהרי מרום ישראל יהיה נוהם שם תרביצנה בנוה טוב ומרעה שמן הרעינה אל הרי ישראל: (טז) אני ארעה צאני ואני ארביצם נאם אדני יהוה: (יז) את האבדת אבקש ואת הנדחת אשוב ולנשברת אהבש ואת החולה אחזק ואת השמנה ואת

החוקק

פערלארען געגאנגענע ווערדע איך אויפזוכען, דאן פער לויפענע צירוקברינגען, דאן פער וואונדערטע פערבינדען, דאן קראנקע שטערקען; דאן פעטטע (מיכענאטיהיגע) הינגענען, אונד

ר ש י

עוד הרועים אותם. אה עלמס: (יא) ונקרמים. לשון ביקור חולים: (יב) נפרשות. כשהן נפולות והוא הולך בנייהם ומאספם יחד: ביום ענן וערפל. כי בן דרך הלחן להמסור ביום המעונן: (טז) ואת השמנה ואת החוקק. ההודפת ודומס' את מנרותיה: (יז) בין זה לזה. בין נעלי

ב א ו ר

דברים אשר אינם נפסוק. (יב) נפרשות, כשהן נפולות והוא הולך בנייהם ומאספם יחד (רש"י). ביום ענן וערפל, כי יום חשך היה להם הנלות, והמליכה כי הלחן מתפזרות ביום המעונן (רד"ק). (כז) ואת השמנה וגו' אשמיד, זה אינו מסכים עם המשל, ע"כ ת"י ית

יחוקאל לר

תרגום אשכנזי קא

הַחֻקָּה אֲשֶׁמִיד אֲרַעְנָה בְּמִשְׁשֶׁט׃
 (יז) וְאַתָּנָה צֵאנִי כֹה אָמַר אֲדֹנָי
 יְהוָה הִנְנִי שֹׁפֵט בֵּין־שָׂה לְשָׂה
 לְאֵילִים וְלַעֲתוּדִים׃ (יח) הַמַּעַט
 מִכֶּם הַמְרַעָה הַטּוֹב תִּרְעוּ וְיִתֵּר
 מִרְעִיכֶם תִּרְמְסוּ בְּרַגְלֵיכֶם
 וּמִשְׁקַע־מִים תִּשְׁתּוּ וְאַתָּה
 הַנּוֹתָרִים בְּרַגְלֵיכֶם תִּרְפְּשׁוּן׃
 (יט) וְצֵאנִי מִרְמַס־רַגְלֵיכֶם תִּרְעִינָה
 וּמִרְפֵּשׁ־רַגְלֵיכֶם תִּשְׁתִּינָה׃ (כ) לָכֵן
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה אֱלֹהֵים
 הִנְנִי־אֲנִי וְשֹׁפֵט־תִּי בֵּין־שָׂה בְּרִיָּה
 וּבֵין שָׂה רֹזָה׃ (כא) יַעַן בְּצַד
 וּבְכִתְף תִּהְדָּפוּ וּבְקִרְנֵיכֶם תִּתְנַחֲחוּ
 כֹּל

אונד דאז שטארקע (סטאטיגע) ווערדע איך הינווענטילגען, זא, ווערדע איך זיא וויידען, אויף גערעכטע וויינע. (יז) איהר מיינע שאַע! — זא שפריכט דער הערר, דער עויבע, זעהעט! — איך ועלכסט ריכטע צווישען איינעם לאם אונד דעם אנדערן, צווישען דען ווירדערן אונד דען באַקען. (יח) וואַר עם אייך (היטען) צו וועניג דיא העררליכע וויי. דע אכצו = וויידען, דאס איהר נאך דען איבעררעסט אייע רער וויידע מיט דען פֿיסען צערטרעטעט? דאס דאזאונ געטריכטע וואַסער איהר טרינקעט אונד דאז איכריגע מיט אייערן פֿיסען שלאמ = מיכט מאַכט. (יט) זאָללען מיינע שאַע, דאז פֿאן איי ערן פֿיסען צערטרעטענע צור וויידע האַבען? — דאז פֿאן אייערן פֿיסען פֿערשלעמט =

טע זאָללען זיא טרינקען? — (כ) פֿירוואַהר זאָ שפריכט דער הערר, דער עוויגע, צו איהר נען: איך פֿערהענגע א בער אייך, אונד ריכטע ועלכסט צווישען דעם פֿעטטען אונד דעם מאַגערן לאַמטע, (כא) ווייל איהר מיט זייטע אונד מיט שולטער דרענגעט, זאָללע שו אַכ =

ר ש י

אנרופים לחלשים: (יח) המעט מכס. את אשר החזקות שנים רועות המרע' הטוב והלואי לא תרמסו המותר ברגליכם ותחבלו' אחת את אשר לאני אלא שאף מותר מרעיעם תרמסו ברגליכם ולא די לכם אשר משקע מים תשתו אלא שהנותרים ברגליכם תרפושון: ומשקע מים. המים הללוים שקע הטיט ולא נעברו ברגליים והדוגמא במרגומו הזעיר לכוון דפרנוס טע אחת מתפרנסין ומותר פרנוסיכון אכלין שמיכון ומשתי מתקן אחת שתי וית מותרא שמיכון שתי: (יט) ולחני. ועמי מותר מיכל שמיכון אכלין ומותר משתי שמיכון שתי: (כ) שה נריה. חוקה: רזה. מיי"גרא בלע"ז:

ב א ו ר

מציא וית חייבא אשילי, מוסב על הנמשל, וזה אינו רחוק, כי ידענו את האיש ולא שימו, כי יאהב לערב המשל בנמשל. והרד"ק פירש: אשמיד השמנה והחוקה, שדוחפין את החלשות מהמרעה, ואולי פשוטו כן, אבל השנעים תרגמו אשמיד φυλαξω (היטען) כאלו נכתב אשמור בחלוף יו"ד כו"ו ודל"ת כרי"ש. (יז) לא לים ולעוהודים, נרחה כי נחר במשל הזה על אשר הם החזקים כלאן ויאהבו להלחם. (יח) השעט, מסב על הרועים. ומשקע, לשון אשקיע לעיל (ל"ג י"ד). (כא) תחדשו, גם זה יאוב על הרועים ופה ידמום להנשמות האלה, אשר ינחמו

שוואליכען מיט אייערן האר.
 נערן שטאקעט, ביז איהר זיא
 הינוס דרענגעט, (כג) דארום
 העלפע איך מיינען שאפען,
 דאס זיא ניכט מעהר צור ביי-
 טע ווערדען, אונד ריכטע
 זעלכסט צווישען איינעם לאס
 אונד דעם אנדערן, (כג) איך
 ווילל איהנען איינען הירטען
 בעשטעללען, דער זיא וויירען
 זאלל, מיינען דיענער דוד
 נעהמליך, די עזער זאלל
 זיא וויירען, ער זאלל איהר
 הירטע זיין. (כד) איך, דער
 עויגע, ווערדע איהר גאטט
 זיין, אונד מיין דיענער דוד
 זאלל דער פירשט זיין אין איהר.
 דער מיטטע, זא האבע איך
 דער עוויגע עס בעשלאססען.
 (כה) איך ווילל מיט איהנען
 איינען פריעדנסבונד ערריכט-
 טען, דיא ווילדען טהיערע
 ווערדע איך פערבאנגען אויס
 דעם לאנדע, דאמיט יענע זיי-
 כער וואהנען אין דער וויסטע,
 אונד רוהען קעננען אין דען
 וואלדערן. (כו) איהנען אונד
 דען אומגענענדען מיינעם הי-
 געלס פערלייהע איך זעענען,

כל הנחלות עד אשר הפיצותם
 אותנה אל החוצה: (כג) והושעתיו
 לצאני ולא תהיננה עוד לבן
 ושפטי ביין שרה לשרה:
 (כג) והקימתי עליהם רעה אחד
 ורעה אתהן את עבדי דוד הוא
 ירעה אותם והוא יהיה להן
 רעה: (כד) ואני יהוה אהיה להם
 לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם
 אני יהוה דברתי: (כה) וכרתי
 להם ברית שלום והשבתי תיהר
 רעה מן הארץ וישבו במדבר
 קבטח וישנו ביעורים: (כו) ונתתי
 אותם וסביבות גבעתי ברכה
 והורדתי הגשם בעתו גשמי
 ברכה יהיו: (כז) ונתן עץ השדה
 את פריו והארץ תתן יבולה והיו

על ביערים קרי.

דען רענען לאססע איך צו זיינער צייט זיך ערגעסען, דאס עס איין זעעגענרייכער רעגין
 זייא. (כו) דער בוים דעם פערלדעם גיבט דאן זיינע פרוכט, אונד דיא ערדע גיבט איהרע
 גע-

ר ש י

(כג) עבדי דוד. מלך מזרעו: (כה) וישנו ביעורים. ת"י ויתעקן בחורשא. יש לפותרו בל' שינה:
 (כו) ונתתי אותם וסביבות גבעתי. תהא נתינת' בנרכה. ונתתי כמו והשכנתי:

ב א ר

ינחו ויהדמו ברגליהן כל הקרב אליהן. (כה) במדבר, מדבר ננוי לכנרת ארץ שממה וחרבה
 אשר לא תכלית לכל, ופעמים יש בתוכו מקום מרעה ושמן (חמוטן), ונקרא נ"כ מדבר על
 אשר סביב לו הארץ החרבה, ופעמים יפול הזס על הארץ לא זרעה ופעמים על הארץ המרעה,
 כמו פה, וכמו וינהג את הארץ אחר המדבר (שמות ג' א'). וישנו ביערים, ת"י ויתעקן, ויש
 לפותרו בלשון שינה, וכן פירש רד"ק וכן תרגמו השנעים, ועל פיהם תרגמתי. (כו) ונתתי
 אותם, נראה כדעת רד"ק שהוא ע"ד וסיה ברכה (בראשית י"ב ג'). גבעתי, ת"י לבית מקדשי
 והפינוש

יחזקאל לר לה

על-אדמתם לבטח וידעו כי-אני יהוה בשברי את-מטות עלם והצלתיים מיד העבדים בהם: (כט) ולא-יהיו עוד בז לגוים וחית הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין מהריד: (לט) והקמתי להם מטע לשם ולא-יהיו עוד אספי רעב בארץ ולא-ישאו עוד כלמת הגוים: (ל) וידעו כי אני יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה: (לא) ואהן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה: (לב) ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: (לג) בן-אדם שים פניך על-הר שער והנבא עליו: (לד) ואמרת לו כה אמר אדני יהוה הנני אליך הר-שער ונטייתי

חרגום אשכנזי קב

געוואכטע, רוהיג זאללען זיא אין איהרעם לאנדע וואהנען, אונד זאללען ערקעננען, דאס איך דער עוויגע בן, ווען איך דיא שטאננען איהרעם יאכעס צערברעכע, אונד זיא ענט-רייסע אויס דער האנד דערער דיא זיא דינסטבאר מאכטען. (כח) זיא זאללען ניכט מעהר דען פעלקערן ציר בייטע ווער. דען, דאז געוויילד דעס פעל-דעס זאלל זיא ניכט מעהר פערצעהרען, זיכער זאללען זיא וואהנען, אונד נייעמאנד זאלל זיא בעאונרוהיגען, (כט) איינע רוהמפאללע פפלאנצונג לאס איך איהנען ערשטעהען, זיא זאללען ניכט מעהר פאם הונגער אויפגע-ריעכען ווערדען אים לאנדע, אינד דיא שמאך דער פעלקער ניכט מעהר טראגען. (ל) זיא ווערדען זיא ערקעננען, דאס איך דער עוויגע איהר גאטט מיט איהנען בן, דאס זיא דאז הוין ישראל מיין פאלק זינד, שפריכט דער הערר, דער עוויגע. (לא) איהר ערדענוואהנע! זייד מיינע שא-פע, זייד דיא שאפע מיינער

וויידע, אונד איך בין אייער גאטט, שפר כמל דער הערר, דער עוויגע. (ל) דעם עוויגען ווארט ווארט מיר זיין פאלגט: (ג) ערדענוואהן! ווענדע דיין אנגעזיכט געגען דאז געבירגע שער אונד וויזואגע איבער דאסזעלבע. (ג) פערקינדע איהם, זא שפריכט דער הערר, דער אללמעכטיגע: איך פעהרענגע איבער דך געבירגע שער

ר ש י

(כט) מטע לשם. קיוס זיהא לשם עולם: אסופי רעב. טמוני רעב מחמת נוסח רענון ועווי: (לא) אדם אתם. אינכס כנהמה צייני:

ב א ו ר

והפירוש הזה אינו רחוק. (כט) אספו רעב, כמו ממי רעב ונבר מלאנו אסוף לשון מיתה כמו ויגע ויאסף אל עמיו (שם מ"ט ל"ג). כלימה הגוים, הכלימה אשר זה הגוים מכלימם אותם. (לא) אדם, חרגמתי לפי כירש"י, גם יתכן שהוא מוסב על הנביא ומחסר מלת בן, והפשוט הזה דרך כללי, וכוללים דברי ה' אל הנביא אשר גם סיים הפרשה.